

hvorpaa Klager i Anledning af en Indsættelsesforretning fremføres.

Til § 14.

Vil Køberen gøre Brug af sin Ret efter §§ 6—7 til at indløse Tingen, og Sælgeren nægter godvillig at udlevere den, maa Køberen kunne rekvirere Fogedens Assistance til at komme i Besiddelse af den, og de i §§ 10—13 givne Regler vil da finde Anvendelse, forsaavidt ikke de faktiske Forhold er til Hinder derfor. Om en Vurdering af Tingen ved Fogedvidnerne kan der saaledes ikke blive Tale, da det er den ved Tilbagetagelsen stedfundne Værdiansættelse, der, efter § 6, 2det Stykke er bestemmende for, hvormed Køberen skal betale Sælgeren.

Spørgsmaalet, om der kan tilkomme Køberen Erstatning for Tingens Forringelse, medens den var i Sælgerens Besiddelse, kan ikke afgøres af Fogeden.

Til § 15.

Det behøver ingen nærmere Forklaring, at Loven vilde tabe hele sin Betydning som social Beskyttelseslov, hvis det tillodes Parterne ved indbyrdes Aftale at fravige de Bestemmelser, der er givne til Beskyttelse af Køberen. Naar § 15 imidlertid begrænser sit Forbud til Overenskomster, der indgaas, forinden der foreligger nogen Misligholdelse, ligger det i den almindelige Erfaringssætning, at Folk paa Forhaand har vanskeligt ved at tænke sig, at de selv skulde kunne gøre sig skyldige i kontraktstridig Adfærd, og derfor som Regel er overmaade letsindige til at paatage sig endog de mest skæbnesvangre Følger af et Retsbrud fra deres Side. Foreligger først Misligholdelsen, tør Køberen antages at være langt bedre istand til fornuftigt at bedømme Situationen, og at udstrække Forbudet til Overenskomster, der indgaas efter dette Tidspunkt, vilde iøvrigt ikke alene være overflødig, men ogsaa kunne virke til direkte Skade for Køberen,

fordi det vilde tvinge Sælgeren til at benytte sin ved Misligholdelsen erhvervede Ret i dens fulde Omfang, selv om han i og for sig var villig til at indgaa paa en for Køberen lempeligere Afvikling.

Den i Paragrafens 1ste Stykke givne Forskrift vilde kunne gøres saa temmelig illusorisk, hvis Sælgeren kunde forlange af Køberen, at han paa Forhaand skulde give en af Sælgeren udpeget Tredjemand Fuldmagt til at optræde og navnlig altsaa ogsaa indgaa Forlig paa hans Vegne i Tilfælde af Misligholdelse, og Paragrafens 2det Stykke frakender derfor en saadan Aftale med Sælgeren enhver Retsvirkning. Derimod har man ikke fundet Anledning til at gaa saa vidt som i norsk Tekst, der ikke indskrænker sit Forbud til den med Sælgeren truffene Aftale og saaledes forhindrer f. Eks. en Køber, der vil rejse til Udlandet, i at befuldmægtige en Ven til at optræde paa hans Vegne, hvis der under hans Fraværelse skulde komme til at foreligge en Misligholdelse fra hans Side.

Til § 16.

Det vilde være en aabenbar Uretfærdighed mod Sælgeren, om Loven blev bragt til Anvendelse paa Handler, der var afsluttede allerede inden dens Ikrafttræden, da det ikke kan vides, om han vilde være indgaaet paa de i Kontrakten fastsatte Vilkaar, hvis han havde været kendt med den Begrænsning i hans Retsudøvelse, som Loven medfører. Det er derfor fundet betimeligt at afskære enhver Tvivl om Lovens Omraade i den angivne Retning.

Det er forudsat, at Loven først træder i Kraft samtidig med Lov om Aftaler og andre Retshandler paa Formuerettens Omraade, hvis Bestemmelser i §§ 37 og 38 som ovenfor omtalt ville blive af Betydning for de Afbetalingshandler, der paa Grund af Købesummens Størrelse ikke falde ind under nærværende Lovforslag.